

De Tredòs a Colomers...

Vet aquí que una vegada, en una vall del Pirineu Aranès, amb la neu que ho cobria tot, podies contemplar les branques dels avets i de quina manera s'hi sostenien, ben bé com si flotessin, milions de volves de neu enfilades en les seves agulles robustes. Arribaven fins a l'alçada d'un pam amb què formaven una cresta. Dels núvols, en queien com cotó fluix, i en els marges, les roques romanien amagades sota un mantell de vellut blanc, tot abocant-hi tímidament el nassarró.

Hi havia torrents murmurant de manera tènue sota les espesses catifes glaçades o, de vegades, corretejant suaument entre préssecs, cosa que semblava la neu posada a les roques.

De tant en tant, es veien negres corbs sostinguts suaument en el cel mentre demanaven el seu espai amb els seus crits.

A la vall, una desfilada d'intrèpids aventurers, talment com si es desafiessin a ells mateixos, buscaven més enllà dels límits de la natura la bellesa i la pau tan desitjades per molts i tan poc gaudides per uns quants privilegiats com ho van ser ells en aquella ocasió.

Així, reescrivint el traçat de camins desapareguts sota tanta neu, van anar esculpir amb les seves lleugeres petjades, ben unides, poderoses passes en el mantell tan blanc que tenien sota els peus.

Més amunt, ja ben a prop dels núvols, l'aigua romanía rígida, dura, gairebé com les pedres, lliurada davant la potència geladora del fred. Es podria dir que el llac s'omplia d'esclètxes, tot i que en realitat el que feia era baltar-se en uns espais com tallats a espasa.

Avançant, una passa i una altra... En el progrés del grup es mouen il·lusions. Visions que es graven a foc, paisatges, formes, colors que són la força que mou el cos, gairebé més que els aliments més energètics, i que el motiven a seguir.

Una altra passa i una altra, i aconseguir objectius de gran sacrifici, la recompensa dels quals sobretot no se l'endurà la camera, sinó el cor que amb el seu batec tan potent per l'esforç esmerçat deixarà plasmes i foses visió i imaginació alhora.

La satisfacció personal de sentir-se unit a tanta bellesa natural i salvatge és impossible de descriure. Enmig d'aquest fred gebrador, com si la màgia ho inundés tot, la calor del companyerisme, l'amistat, l'amor i les emocions fan esdevenir els temporals més inhòspits en els més meravellosos dels dies.

Em sento molt afortunat per haver format part d'aquest grup de privilegiats.

Joan-Anton Viudez

Camí de Colomers des del pont dels Banys de Tredós. Foto M. Rúbio.